

Journal of Social Review

June 2019

Volume 6

Issue 1

RESEARCH ARTICLES

ஒழுக்க மெய்யியல் நோக்கில் தண்டனை முறைமையும் நீதி வழங்கலும்: ஒரு பகுப்பாய்வு
ஐ.எல்.எம். மாஹிர்

இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கமும் உள்ளூர் ஜனநாயகமும்: கோட்பாட்டு மற்றும்
அனுபவ ஆய்வுகள் குறித்த மீள்நோக்கு
எம்.ஏ.எம். பெளசர்

சமூக உளவியலும் அதன் வரலாற்று விருத்திக் கட்டங்களும்
எஸ்.எம். அய்யூப்

திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியற் சிந்தனைகள்
விக்னேஸ்வரி பவநேசன்

“தவறான எண்ணத்தைப் போக்குதலும் மீள் உருவாக்கமும்: ஒரு கற்கைத்துறைக்கான
தேடல்”: டேவிட் ருமனின் கட்டுரை குறித்த வியாக்கியானமும் மதிப்பீடும்
எம்.ஏ.எம். பெளசர்

தற்கொலை: காரணங்களும் பரிகாரங்களும்
எஸ்.எம். அய்யூப்

கல்வி மற்றும் அழகியல் குறித்த பிளேட்டோவின் கருத்துக்கள்: குடியரசு நூலை
மையப்படுத்திய நோக்கு
க. கணேசராஜா

சைவசித்தாந்த மற்றும் பெளத்த மெய்யியல்களில் குறிப்பிடப்படும் ஒழுக்கவியல்
கருத்துக்கள்: ஓர் ஒப்பீட்டாய்வு
பி. பூலோகநாதன் & கே. தவசீலன்

மொழிப் பயன்பாடும் மொழிப் பகுப்பாய்வும்: விக்னேஸ்ஸ்டைன் சிந்தனைகளின்
பிரயோகத்தன்மை குறித்த ஒரு மீளாய்வு
திரவியநாதன் திலீபன் & மார்க்கண்டன் ருபவதன்

Institutional Aspects of Promoting Entrepreneurship as a Career goal among Youth:
Special reference with Eastern Province
U.K. Sulfikar & M.A.C. Sulaiha Beevi Athambawa

Department of Social Sciences
Faculty of Arts and Culture
South Eastern University of Sri Lanka
University Park
Oluvil, Sri Lanka.

மொழிப் பயன்பாடும் மொழிப் பகுப்பாய்வும்: விக்கென்ஸ்டைன் சிந்தனைகளின் பிரயோகத்தன்மை குறித்த ஒரு மீளாய்வு

திரவியநாதன் திலீபன்¹ & மார்க்கண்டன் ருபவதனன்²

¹மெய்யியல் துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

²இலங்கை ஊவா வெல்லஸ்ஸப் பல்கலைக்கழகம், பதுளை.

Correspondence: thileepan1983@yahoo.com

கட்டுரைச் சுருக்கம்

மெய்யியற் சிந்தனை வளர்ச்சிப் போக்கில் 'மொழி' குறித்து, மொழிப் பிரச்சினைகள் எனத் தனித்துவமாகவும் பகுப்பாய்வு மெய்யியல் எனும் விடயப்பரப்பின் அடிப்படையாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட வாதப்பிரதிவாதங்கள், கலந்துரையாடல்கள், ஆய்வுகள், முன்மொழிவுகள், கருதுகோள்கள் மெய்ப்பித்தல்கள் என்பன ஏனைய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களை விடவும் இருபது மற்றும் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுகளில் அதிகளவிலான தாக்கத்தினைச் செலுத்தியுள்ளன. பகுப்பாய்வு மெய்யியலுக்கான அடிப்படைகள் சோக்கிரீடஸ் காலத்தில் இருந்தே போடப்பட்டிருந்தாலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறில் இங்கிலாந்தில் ஒரு மெய்யியல் கருத்துநிலையாகத் தோன்றி ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் பின்னர் அமெரிக்காவிலும் அதன் தாக்கத்தினைச் செலுத்தியிருக்கிறது. இந்தப் பரம்பலில் விக்கென்ஸ்டைனின் சிந்தனைகள் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அவரால் மொழிப் பகுப்பாய்வில் இலட்சிய மொழியொன்றைக் கட்டமைப்பதில் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது. இதன்வழி மொழியின் அர்த்தம் மற்றும் அதன் தெளிவு முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன. மேற்குறித்த அவரது அடிப்படைச் சிந்தனைகள் மொழி மெய்யியலில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை மீளாய்வதோடு தற்காலத்தின் அதன் பொருத்தப்பாட்டை அலசுவதே ஆய்வின் குறிக்கோளாகும். இவ்வாய்விற்கு மொழி குறித்த விக்கென்ஸ்டைனின் ஆய்வுகள், அவரது ஆய்வுகள் குறித்து நடைபெற்றுள்ள ஆய்வுகள் மற்றும் ஏற்புடை இணையத்தளக் குறிப்புகள் அடிப்படைகளாகக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அனைத்து அறிவியல் சார் சிந்தனைக் கட்டமைப்புகளுக்கும் 'மொழி' அடித்தளமாக அமைகிறது எனும் பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் அடிப்படையானது மனிதர் ஆய்வுசெய்யக்கூடியதான அனைத்துத் விடயப்பரப்புகளிலும் மொழியின் பயன்பாட்டுத்தன்மை குறித்து அகல, ஆழமாக ஆய்வுசெய்ய வழிவகுத்தது. அதாவது, மொழி பற்றிய பகுப்பாய்வே இங்கு முதன்மை பெற்றிருந்தது. புதிதாக அல்லது இல்லாத ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க என்று அல்லாமல் ஏற்கனவே இருக்கின்ற கருத்துக்களைக் கட்டமைப்பதில் மொழியின் பயன்பாடு குறித்து மென்மேலும் பகுப்பாய்வு செய்து அவற்றைத் தெளிவுபடுத்துவதே இப்பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் பிரதான நோக்கமாக இருந்துவருகிறது. ஆனாலும் மொழியின் பயன்பாடு, செயற்பாடு என்பன வேறுமனே அதன் கட்டமைப்புடன் கூடிய அர்த்தவெளிப்பாடு மட்டுமல்ல. சமூகத் தேவைகள் அத்தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு மொழிசெய்யும் பங்களிப்புகள் குறித்தும் நோக்கவெண்டியுள்ளது. தற்கால எண்ணிம் உலகில் இயற்கை மொழி

– செயற்கை மொழி எனும் இருமைநிலைசார் மொழிப் பயன்பாடுகளை மொழியின் கட்டமைப்புக்கு அப்பால் சென்று நோக்கவேண்டியுள்ளது. அப்போதுதான் மொழிப் பகுப்பாய்வு என்பது எல்லாத் துறைகளினதும் பிரதான பண்புகள் அற்றின் சாரங்கள், புலப்பாடுகள் குறித்து நடைபெறுவதாய் அமையும்.

பிரதான சொற்கள்: பகுப்பாய்வு மெய்யியல், மொழிப் பிரச்சினை, விக் கென்ஸ்டைன், கட்டமைப்பு

1. அறிமுகம்

மெய்யியற் சிந்தனைகளின் வளர்ச்சிப் போக்கில் ‘மொழி’ குறித்து, மொழிப் பிரச்சினைகள் (Problems of Language) எனத் தனித்துவமாகவும் பகுப்பாய்வு மெய்யியல் (Analytic Philosophy) எனும் விடயப்பரப்பின் அடிப்படையாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட வாதப்பிரதிவாதங்கள், கலந்துரையாடல்கள், ஆய்வுகள், முன்மொழிவுகள், கருதுகோள்கள், மெய்ப்பித்தல்கள் என்பன ஏனைய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களை விடவும் இருபது மற்றும் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுகளில் அதிகளவிலான தாக்கத்தினைச் செலுத்தியுள்ளன. பகுப்பாய்வு மெய்யியலுக்கான அடித்தளங்கள் சோக்கிரடஸ் காலத்தில் இருந்தே போடப்பட்டிருந்தாலும் இங்கிலாந்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறில்தான் பகுப்பாய்வு மெய்யியல் ஒரு மெய்யியல் கருத்துநிலையாகத் தோன்றி சக்திமிக் சிந்தனை இயக்கமாக வளர்ச்சி பெற்று, ஆங்கில மொழிவழியாக ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் பின்னர் அமெரிக்காவிலும் தன் தாக்கத்தினைச் செலுத்தியிருக்கிறது.

இப்பகுப்பாய்வு மெய்யியலானது விஞ்ஞான ஆய்வுமுறைப் பிரச்சினைகள் பற்றி மட்டுமல்லாது மனிதர் ஆய்வு செய்யக்கூடியதான அனைத்து விடயப்பரப்புகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற ஒரு துறையாகத் திகழ்கிறது எனவும் கூறிக்கொள்ளலாம். ஏனெனில், அனைத்து அறிவியல்சார் சிந்தனைக் கட்டமைப்புகளுக்கும் ‘மொழி’ அடிப்படையாக அமைகிறது எனும் பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் அடிப்படை அதற்குக் காரணமாக அமைகிறது என்பதேயாகும்.

இவ்வகையில் பகுப்பாய்வு மெய்யியலில் ‘மொழிப் பயன்பாடு’ பற்றிய அக்கறை தொடர்பாகப் பின்வரும் மூன்று விடயங்கள் கவனத்திற்குரியதாகக் கொள்ளப்பட்டன:

ஒரு பிரச்சினையைத் தெளிவாகவும் ஐயத்திற்கிடமின்றியும் வரையறுக்க வேண்டுமாயின் அவற்றுக்குரிய மொழிக்கூறுகளைப் பயன்படுத்துவதால் கிடைக்கக்கூடிய மொழித் தெளிவு (Clear Language) இன்றியமையாதது என்ற நிலைப்பாடு.

செயற்கையான அல்லது கணித அடிப்படையிலான மொழியொன்றைக் கட்டமைத்தல் தொடர்பானது, குறியீட்டு அளவையியலாக (Symbolic Logic) இம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

சாதாரண அல்லது இயற்கை மொழி (Natural Language) பற்றிய ஒழுங்குமுறைப் பகுப்பாய்வு முரண்பாடுகள் எழுமிடத்து சந்தர்ப்பத்தைத் தொடர்புபடுத்திப் பகுப்பாய்வு செய்தலாக இம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இம்மூன்று விடயங்களும் தனித்தனி இலக்கு நோக்கிச் செயற்பட்டவை எனக் கூறமுடியாதெனினும், அவை தத்தமது தேவை மற்றும் வசதி கருதியே இவ்வாறு கூறமுடியாதெனினும் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவை தனித்தனியாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன

தற்கால மெய்யியலில் பிரதான பண்பு ஒன்றின் சாரத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்வதாயுள்ளன. அதாவது, மொழி பற்றிய பகுப்பாய்வே இங்கு முதன்மை பெற்றுள்ளது. புதிதாக அல்லது இல்லாத ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க என்று அல்லாமல் ஏற்கனவே இருக்கின்ற கருத்துக்களைக் கட்டமைத்ததில் அல்லது கட்டமைப்பதில் மொழியின் பயன்பாடு குறித்து மென்மேலும் பகுப்பாய்வு செய்து அவற்றைத் தெளிவுபடுத்துவதே இப்பகுப்பாய்வு மெய்யியலின் பிரதான நோக்கமாக இருந்துவருகிறது.

இம்மொழிப் பகுப்பாய்வு மெய்யியலில் புரட்சிகரமான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியவர்களில் லுட்விக்கென்ஸ்டைன் (Ludwig Wittgenstein - கி.பி. 1889-1951) முக்கியமானவர். பெளதிக அத்தங்கள் மீது மொழிசார் நவீன அளவையியலைப் பிரயோகித்து, மொழிக்கும் சிந்தனைக்கும் உலகுக்கும் இடையிலாக தொடர்புப் பற்றிப் புதிய சிந்தனைகளை முன்வைத்து மெய்யியலின் இயல்புக்குப் புதிய பாதையைத் திறந்துவைத்தார். பல்வேறு துறைகள் சார் மெய்யியல் விசாரணைகளில் இவரின் மொழி பற்றிய சிந்தனைகள் இன்றும் தாக்கஞ் செலுத்துவனவாக உள்ளன.

குறிப்பாக அளவையியலும் மொழியும், புலக்காட்சியும் கருத்துநிலையும், மதம், ஒழுக்கல், பண்பாடு, கலையும் அழகியலும் முதலிய சமூக மாணுவியல் துறைகளில் இவரது மொழி பற்றிய நிலைப்பாடுகள் ஆய்வுக்கும் கேள்விக்கும் வாதத்திற்கும் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளமை கவனிப்புக்குரியது. ஆயினும் இவ்வாய்வில் மனிதரின் அசல் மொழிப் பயன்பாட்டின் பல்வகைத்தன்மையை முன்னிறுத்தி அவை குறித்த பகுப்பாய்வுகளை முன்னெடுப்பதற்கு விக்கென்ஸ்டைனின் பகுப்பாய்வுச் சிந்தனைகள் அவரது முற்கால, பிற்கால சிந்தனைகள் எவ்வகையில் பிரயோகத்தன்மை வாய்ந்தவை என்பதை வகைப்படுத்தி நோக்கப்படுகின்றது.

2. மொழிப் பகுப்பாய்வும் முற்கால விக்கென்ஸ்டைனும்

விக்கென்ஸ்டைனின் ஆரம்ப காலச் சிந்தனைகள் அவரது Tractatus Logico-Philosophicus (1921) என்ற நூலின் ஊடாகப் புலப்படுத்தப்பட்டன. இவருடைய பணிகள் தீவிரமிக்கனவாகவும் உயிர்ப்பூட்டுதல் கொண்டனவாகவும் விளங்கின. இந்நூலில் அவர் தமது சிந்தனைகளைப் பின்வருமாறு வரையறை செய்கின்றார்.

- உலகின் உள்ளடக்கக் கூறுகளாயிருப்பவை அணு நேர்வுகளாகும்
- ஒவ்வொரு அணு எடுப்பும் ஒவ்வொரு கருத்தைக் கொண்டுள்ளது
- அணு எடுப்புக்கள் அணு நேர்வின் படங்களாகும்
- தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதே மொழியின் தலையாய பணியாகும்
- தகவல் பரிமாற்றம் என்பது திட்டவாட்டமான வெளிப்பாடாகும்

விக்கென்ஸ்டைன் மேற்குறித்த வரையறைகளைக் கருத்திற்கொண்டு மெய்யியலின் நோக்கம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “மொழியை அளவையியல் ரீதியில் தெளிவுபடுத்துவதே மெய்யியலின் நோக்கமாகும்” என்கிறார். அதாவது, மொழியால் ஒரு விடயம் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என அவர் கருதினார். இதனை அவர் தமது Tractatus Logico-Philosophicus (1921) என்கிற நூலில் “எது கூறப்பட வேண்டுமோ அது தெளிவாகக் கூறப்பட வேண்டும், எது பற்றிப் பேசமுடியாமல் இருக்கின்றதோ அது அமைதியாகக் கடந்துசெல்லப்பட வேண்டும்” (“What can be said at all can be said clearly, and what we cannot talk about must be passed over in silence” - L. Wittgenstein, 1922:23 Translation) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன்மூலம் தெளிவுபடுத்தும் விடயம் யாதெனில், கூறப்படும் விடயத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் மொழி தெளிவுத் தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதேயாகும். உண்மையில் மொழியின் மீதான புலமையே

தெளிவினை ஏற்படுத்துகின்றது. அத்தோடு குறித்த மொழியில் புலமை பெறுவதென்பது அம்மொழியினை தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்த அறிந்துகொள்வதுமாகும்.

எனவேதான், மெய்யியலாளர்கள் என்போர் இனிமேலும் உலகு பற்றியும் மனித வாழ்வு பற்றியும் தனித்துவமான தகவல்களைக் கண்டுபிடிப்பவர்களாக மட்டும் இருக்காது மொழியின் தவறான வழிநடத்துகை மற்றும் கவர் பொருட்பாட்டை விளக்குபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் எனும் நிலைப்பாடு மேற்கிளம்பியது. இதனை ஏற்றுக்கொள்கின்றபோதே மொழி பற்றிய பிரச்சினைகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்ளப்படலாம்.

இந்நிலைப்பாட்டை முன்னிறுத்தியே விக்கென்ஸ்டைன் மொழி பற்றிய தமது பகுப்பாய்வில், வாக்கியங்களால் கட்டமைக்கப்படுகின்ற எடுப்புக்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்குகின்றார். அவை முறையே, அர்த்தமுள்ள கூற்று (Meaning Statement), அர்த்தமற்ற கூற்று (Meaningless Statement), வேடிக்கைக் கூற்று (Amusing Statement) என்பனவாகும் (சிவானந்தமூர்த்தி மற்றும் அன்ரன் டயஸ், 1998:19).

இங்கு அர்த்தமுள்ள கூற்று என்பது புலன் அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது வெறுமனவே சாதாரண அவதானிப்புக்களால் உண்மை அல்லது பொய் என அறியக்கூடியதாகும். எடுத்துக்காட்டாக, 'இப்போது மழை பெய்கின்றது.' இதுவொரு அர்த்தமுள்ள கூற்றாகும். இதன் உண்மைத் தன்மை குறிப்பிட்டதொரு சூழலில் இருந்தே பெறப்பட்டதாகும். அதாவது, மழை பெய்கின்றமை உண்மையாகவும் மழை பெய்யாமையாகவும் கருதப்படும்.

மாறாக, எந்தவொரு வாக்கியமும் எவ்வித அர்த்தத்தையும் தராவிடின் அது அர்த்தமற்ற கூற்றாகக் கொள்ளப்படும். எடுத்துக்காட்டாக, 'வடையும், முறுக்கும் திருவிழாப்பார்க்கக் கோயிலுக்குச் சென்றேன்.' இவ்வாக்கியத்தில் எவ்விதமான இலக்கண வழக்களும் இல்லை. ஆனால் இது எந்த உண்மையையும் தருவதில்லை. இதனால் இது அர்த்தமற்ற கூற்று எனக் கணிக்கப்படுகின்றது.

அதேசமயம், பௌதிகவதீத எடுப்புக்கள் - வாக்கியங்கள் - வேடிக்கைக் கூற்றுக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில், இவை அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டவற்றைப் பற்றியே எடுத்துரைக்கின்றன. இவை பற்றி ஏர்னஸ்ட் மஹ் (Ernest Mach - கி.பி. 1838-1916) "பௌதிகவதீதச் சிந்தனைகளை விஞ்ஞானத்திலிருந்து நீக்கி விஞ்ஞானத்தினை ஒருங்கிணைந்த நிலைக்குட்படுத்துவதே எனது நோக்கமாகும்" என்று தனது நிலைப்பாட்டைப் பிரகடனப்படுத்துகிறார்.

எடுத்துக்காட்டாக, இப்பிரபஞ்சத்தினை இறைவனே இயக்குகின்றான். குறிப்பாக, இதனுடைய உண்மை அல்லது பொய்த் தன்மையை எவ்வித முறைகளைப் பயன்படுத்தியும் சோதித்து அறியமுடியாது. இதனாலேயே இத்தகையவற்றை வேடிக்கைக் கூற்று என்று அழைக்கின்றார் விக்கென்ஸ்டைன். இதனையே, விண்வெளியில் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்ட முதல் விண்வெளிப் பயணியான யூரி ககாரின், விண்வெளியைச் சுற்றிப்பார்த்த பின் 'விண்ணின் எவ்விதத்தும் கடவுளைக் காணவில்லை' எனக் கூறியமை சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இக்கூற்று வேடிக்கைக் கூற்றேயல்லவது (Amusing Statement) வேறெதுவுமில்லை (கிருஸ்ணராஜா, 2011:08). குறிப்பாக, கடவுளின் இருப்புப் (பௌதிகவதீதம் சார்) பற்றிய கருத்தியலானது பரிசோதித்துப் பார்க்கக்கூடிய ஒன்றல்ல என விக்கென்ஸ்டைன் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேற்குறித்த கருத்தியல் பற்றி பேட்ரண்ட் ரஸல் தமது “சமயமும் விஞ்ஞானமும்” (Religion and Science - 1961) என்ற நூலிலும் சுட்டிக்காட்டியமை சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அதாவது, “பௌதிகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மதம் பற்றிய நம்பிக்கையானது விஞ்ஞானத்திலிருந்து வேறுபட்டதோடு அவற்றின் உண்மை, பொய்யினை நிர்ணயிப்பது அசாத்தியமாகும் என்பது ரஸலின் கருத்துக்களிலிருந்து வெளிப்படும் உண்மையாகும்.

எனவேதான், விக்கென்ஸ்டைன் மற்றும் அவருக்குப் பிற்பட்டு வந்த தர்க்கப் புலனறிவாதச் சிந்தனையாளர்கள் (தர்க்கப் புலனறிவாதிகளின் நோக்கில் காட்சிக்குட்பட்டவை மட்டுமே ஏற்கக்கூடிய உண்மைகளாகும். காட்சிக்குப் புலப்படாதவையும் அவை தொடர்பான கருத்துக்களும் மனிதனை மனிதன் ஏமாற்றவும், அச்சுறுத்தவும் உருவாக்கப்பட்ட கற்பனைகளாகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர்) வேடிக்கைக் கூற்றுக்களாக விளங்கும் பௌதிகவாதக் கூற்றுக்கள் மெய்யியலிருந்து நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என விதந்துரைத்தனர்.

மொழியின் அர்த்தத்தினை விளக்குவதற்கு விக்கென்ஸ்டைன் படக்கோட்பாட்டினை கையாளுகின்றார். எடுப்பானது ஒரு சூழமைவின் படமாக விளக்கிக்காட்டப்பட வேண்டும் என்கிறார். அதாவது படம் எவ்வாறு ஒரு விடயத்தினைத் தெளிவாக விளக்குகிறதோ அதுபோல எடுப்பும் விளக்கப்படல் வேண்டும் என்பது விக்கென்ஸ்டைனின் கருத்தாகும் (இதுவே அவர் “எது கூறப்பட வேண்டுமோ அது தெளிவாகக் கூறப்பட வேண்டும்” எனக் குறிப்பிட்டதன் தாற்பரியமாகும்). மேலும் வாக்கியங்களை ஒன்றாக இணைக்கும் போது நாம் யதார்த்தம் பற்றிய காட்டுருவை அமைக்கின்றோம்.

ஓர் எடுப்பானது யதார்த்தத்தின் படமாகும். அது யதார்த்தத்தைக் காட்டும் உருவமைப்பாகும். வாக்கியம் ஒன்று அர்த்தமுள்ளதாயின் அது நேர்வைப் பிரதிபலித்துக்காட்டல் வேண்டும். படம் இதைத்தான் செய்கிறது. ஒரு படம் ஒரு நிகழ்வை எடுத்துக்காட்டும்போது நிகழ்வில் இருந்தவற்றை மூலக்கூறுகளாக உருவமைப்புச் செய்யவேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, படத்தின் மூலக்கூறுகளில் மனிதனும், பசுவும் தரப்படாடல் மனிதன் பசவிலிருந்து பால் கறக்கின்றான், உணவு அளிக்கின்றான் என்பவை தெளிவாகப் புலப்படுத்துதல் வேண்டும். இதன்மூலம் வெளிக்கொணரப்படும் விடயமானது தெளிவாக விளக்கிக்கொள்ளபடிமுடிகிறது.

இவ்வாறாக, முற்கால விக்கென்ஸ்டைன் மொழிப்பகுப்பாய்வினை, அர்த்தம் பற்றிய தெளிவு மற்றும் படக்கோட்பாட்டினை மூலமாகக்கொண்டு தெளிவுபடுத்தி மொழியால் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளைத் தாம் தீர்த்துவிட்டதாகத் தமது Tractatus என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

3. மொழிப் பகுப்பாய்வும் பிற்கால விக்கென்ஸ்டைனும்

விக்கென்ஸ்டைனின் பிற்காலச் சிந்தனைகள் அவரின் Philosophical Investigation (1953) என்ற நூலில் விபரிக்கப்படுகின்றன. முதலாவது (Tractatus) நூலிலுள்ள குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டுப் பல புதிய கருத்துக்களினூடாகப் பிற்கால ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. Philosophical Investigation என்ற நூலுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில் “16 வருடங்களாகத் தமக்குள் இருந்த மெய்யியல் ஆய்வுகள் இவையாகும்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூல் மெய்யியல் என்னும் துறையின் வடிவத்தையும், செயற்பாட்டையும் மட்டுமன்றி சுயநிர்மாணத் திறன்மிக்க படைப்பாகவும் அதனை மாற்றியது.

மெய்யியல் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட்டதாக முற்கால விக்கென்ஸ்டைன் கருதிய போதும் பிற்கால விக்கென்ஸ்டைன், “மொழி பற்றிய பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட முடியாதவை” என்ற கோசுத்தோடு தமது ஆய்வினைத் தொடங்குகிறார். இதனடிப்படையில் மொழி பற்றிய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குத் தான் முன்வைத்த நுட்பங்களையும், கருத்தாக்கங்களையும் மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தினார்.

மொழியானது யதார்த்தத்தினைப் படமாக்கித் தருவதை விட அம்மொழி பல விடயங்களைச் செய்கிறது என்ற புதிய கருத்துப் பரிமாற்றமாய்ப் பிற்கால விக்கென்ஸ்டைனின் கருத்து அமைகின்றது. கருத்துக்களைப் பரிமாற்றம் செய்வது மட்டும்தான் மொழியின் பணியல்ல. தேவைகள் மாறுபடும்போது மொழியின் அர்த்தமும் மாறுபடுகின்றது. விக்கென்ஸ்டைனின் கருத்தில் ஒரு சொல்லின் அர்த்தம் என்பது அக்குறிப்பிட மொழியில் அச்சொல் பயன்படுத்தப்படும் முறையிலேயே தங்கியுள்ளது (இதுவே அவர் ‘மொழி விளையாட்டு (Language game) எனக் குறிப்பிட்டதன் பின்னணியாகும்). எடுத்துக்காட்டாக, ‘அறி’ என்ற சொல்லைக்கொண்டு வாக்கியங்களை அமைக்கும்போது அதன் அர்த்தம் அது பயன்படுத்தப்படும் சூழ்நிலைக்கேற்ப மாறுபடுவதைப் பின்வரும் வாக்கியங்கள் மூலம் அவதானிக்கலாம்.

- நான் பேராசிரியரை அறிவேன்.
- இருவரும் தம்மை அறிந்துகொண்டனர்.
- நான் அவளைப் பற்றி அறிந்திருக்கிறேன்.
- அவருக்கு மெய்யியல் பற்றிய அறிவுண்டு.
- அறிவை அறிவால் அறியும் அறிவே அறிவு.

மெய்யியல் பரப்பில் காணக்கிடைக்கின்ற பெரும்பாலான எடுப்புகள் - வாக்கியங்கள் (சூற்றுக்கள், வெளிப்பாடுகள், கேள்விகளும் முதலியவை) பிழையானவையும், அர்த்தமற்றவையுமாகும் எனக் குறிப்பிட்டார். இந்தவகையான விடயங்கள் குறித்து எமக்கு மறுமொழி தரமுடியாது என்றும் இதனாலேயேதான் பௌதிகவதீத எடுப்புகளை உபயோகமற்றவை எனக் குறிப்பிட்டதாகவும் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பயனுள்ள எடுப்புகளெனில் அவ்வெடுப்புகளானவை புலன் அனுபவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அவை சாதாரண அவதானிப்பின் மூலமாகச் சரியானவை அல்லது பிழையானவை என்று நிரூபிக்கத்தக்கவாகவும் இருக்கவேண்டும். அந்தவகையில் பௌதிகவதீத எடுப்புகள் மேற்குறிப்பிட்டவாறு நிரூபிக்க முடியாதன என்பதால் அவை அர்த்தமற்றவை என நிராகரிக்கப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து, மெய்யியற் பிரச்சினைகள் மொழியினால் போடப்பட்ட கட்டுக்களை அவிழ்த்து விடுவதன் மூலம்தான் தீர்க்கப்படும் என்பது பிற்கால விக்கென்ஸ்டைனின் நிலைப்பாடாக இருந்துள்ளது புலனாகின்றது.

4. மொழிப் பயன்பாடும் அசல் மொழிப் பயன்பாடும்

மொழிப் பயன்பாட்டில் குறித்த மொழிக்கூறானது - அது வாக்கியமாக அல்லது எடுப்பாக இருக்கலாம் - அர்த்தத்தினைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துதல் வேண்டும் என்பது விக்கென்ஸ்டைனின் நிலைப்பாடாகும். அவருக்குப் பின்னரே அர்த்தம் பற்றிய கருத்தியலை அளவீடு செய்வதற்காக தர்க்கப் புலனறிவாதிகள் ‘வாய்ப்புப்பார்த்தல்’ கோட்பாட்டினை கட்டளைக் கல்லாக முன்வைத்திருந்தனர். எனவே சரியான அர்த்தத்தினை அல்லது உண்மைகளை புலப்படுத்தாத எடுப்புகளை நிராகரிக்க வேண்டும் என்ற விக்கென்ஸ்டைனின் நிலைப்பாட்டுடன் சிலர் இசைந்துபோகத் தொடங்கினர்.

மொழிப் பயன்பாட்டை ஆராய்வதனுடாக அதன் உண்மை இயல்பை அறிவது என்பது யதார்த்தத்தின் கட்டமைப்பைப் புரிந்துகொள்வதற்கு சமமானதாகும். விக்கென்ஸ்டைன் நோக்கில், எடுப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஒவ்வோர் எடுப்பும் அடிப்படையில் உண்மை அல்லது பொய்யை எடுத்துக் கூறுகின்றது. அதாவது ஓர் எடுப்பு அர்த்தத்தைத் தீர்மானிக்கும் போதே எடுப்பென்ற அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றது.

மேற்குறித்த கருத்தியலை அடிப்படையாகக்கொண்டே விக்கென்ஸ்டைன், புலன் அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட - குறிப்பாக பௌதிகவதீத எண்ணக்கருக்களோடு தொடர்புபட்ட எடுப்புகள் அல்லது கூற்றுக்களை வேடிக்கைக் கூற்றுக்களாகப் புறந்தள்ளுகின்றார். இதன்மூலம் பௌதிகவதீதக் கூற்றுக்கள் இனக்குறைப்பு செய்யப்படுகின்றன. ஆனால், விக்கென்ஸ்டைனின் மேற்குறித்த இந்நிலைப்பாடு எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமானது என்பது இங்கு ஆய்விற்குரிய விடயமாகும்.

குறிப்பாக அழகியல், சமயம், ஒழுக்கவியல் போன்ற துறைகளில் பௌதீகம் மற்றும் பௌதிகவதீதம்சார் தொடர்பான எண்ணக்கருக்கள் (சொல், சொற்றொடர், வாக்கியங்களாக) அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன அத்தோடு அத்துறையில் பயன்படுத்தும் மொழிக்கூறுகள் பிற துறைகளுக்கும் பரிமாற்றம் செய்யப்படுகின்றன. இதனால் குறித்த துறையோடு தொடர்புடைய எண்ணக்கரு அத்துறைசார் நோக்கில் அர்த்தமுடையதாகவும் இன்னொரு துறையில் பயன்படுத்தும்போது அர்த்தமற்றதாகவும் கொள்ளப்படலாம்.

இப்பின்னணியை அடிப்படையாகக்கொண்டு விக்கென்ஸ்டைனின் கலை, இலக்கியம் குறித்த அழகியல் மெய்யியற் சிந்தனைகளை நோக்கும்போது அவர் குறித்த துறைசார் ஆய்வு முழுவதையும் சொற்களின் அர்த்தம் பற்றிய பிரச்சினையினூடாகவே அறிமுகம் செய்கின்றார். விக்கென்ஸ்டைன் அழகியல் பற்றிக் கூறுகையில் மெய்யியல் நூல்களிலுள்ள அனேகமான கூற்றுக்களும் வினாக்களும் பொய்யானவையல்ல. மாறாக அவை அர்த்தமற்றவை அல்லது பொருள்ற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன எனக் குறிப்பிட்டார். இத்துறை சார்பான எண்ணக்கருக்களை வார்த்தைகளில் விளக்கமுடியாது எனக்கூறி அவற்றை கடந்தநிலைக்குரியனவாகக் (பௌதிகவதீதம்) காட்டுகிறார்.

ஆனால் அழகியல் மெய்யியற் சிந்தனையாளர்கள் கலை-இலக்கியம் மற்றும் இரசனையியல் தொடர்பாகப் பல எண்ணக்கருக்களைப் பயன்படுத்துவதைக் காண்கின்றோம். அவ் எண்ணக்கருக்களுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள கலைச்சொற்கள், அவை பற்றிய வரைவிலக்கணங்கள், விளக்கங்கள் என்பவை கூடக் கருத்துருவ மொழிகளால் (Abstract Language) ஆனவையாகவே உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, அழகியல், மெய்யியல், உளவியல், அழகு, உண்மை-பொய், மனம், முக்தி, இரசனை, உள்ளொளி, கனவு, நனவிலி, தொடர்பாடல் போன்றனவற்றை அடையாளப்படுத்தலாம். இந்நிலைக்கான காரணம் சாதாரண மொழிப் பயன்பாட்டில் ஒப்பீட்டளவில் கணிசமான அளவு கருத்துருவ மொழிக்கூறுகள் புழக்கத்தில் இருப்பது வழக்கமாகியுள்ளமையே எனலாம்.

ஏனெனில், 'நிலாக் காய்கிறது', 'மனம் என்னும் மேடையில் முகமொன்று ஆடுது', 'வாழ்க்கை ஒரு நாடகம்' 'வாய்மையே வெல்லும்', 'நனவிலி மனத்தின் கட்டமைப்பை பகுப்பாய்வு செய்யவேண்டும்' போன்ற இன்னோரன்ன பல மொழிக் கூறுகளை அவற்றின் கலை, இலக்கிய, அழகியல் சிறப்பை குறிப்பிட்ட எண்ணக்கருக்களின் அடிப்படையிலேயே விளக்கி-விபரித்துக் (சிலவேளை இரசனையாக) கூறிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இவற்றின் அர்த்தம் சாதாரண விடயம் போல் தென்பட்டாலும் இவை மேலதிக வியாக்கியானத்தினை வேண்டிநிற்கின்றன என்பதே உண்மை. 'வாழ்க்கை

ஒரு நாடகம்' என்பதில் வாழ்க்கை நாடகம் போன்றதென்றோ வாழ்க்கையில் ஒரு கட்டமைப்பு இருக்கிறது என்றோ அதனைத் தெளிவாக வியாக்கியானப்படுத்தும்போதே அதன் அர்த்தம் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

கலை மற்றும் அழகியற் சிந்தனைகள் குறித்த இந்திய மெய்யியல் செல்நெறிப்போக்கானது, கலைகள் இறைவனிடத்திலிருந்துதான் பிறந்தன என்ற கருத்துநிலையை உடையவளாக விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, சுத்துக்கலை - நடனம் - பரதநாட்டியம் பிரமதேவனால் உலகிற்கு வழங்கப்பட்டது என நாட்டியசாஸ்திரம் கூறுகிறது (Bharathar, 1967:08). இதனாலேயேதான் இறைவனை சுத்தபிரான், நடராஜன், அம்பலக்கூத்தன் எனப் பலவாறு அழைக்கப்படுவதுண்டு. இதனையே கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசுவாமி, 'இந்தியக்கலை தெய்வாம்சம் பொருந்தியது என்றும் யோகநிலை கைவரப்பெற்ற கலைஞர்களால் படைக்கப்பட்டதோடு உலகையே வியக்கவைக்குமளவிற்கு கலைத்துவம் மிக்க அற்புதமான படைப்புக்களாக விளங்குகின்றன' எனக் குறிப்பிட்டார் (Coomaraswamy, 1957). இந்தியக் கலைகள் பற்றி பேர்ஸி பிறவுன் என்ற அறிஞர் குறிப்புகையில், இந்தியக் கட்டிடக்கலையின் அடிப்படை நோக்கம் இந்திய மக்களுடைய சமயம் சார்ந்த ஆத்மஞான வெளிப்பாடாகும். இதனையே அவர்கள் செங்கற்கள், கற்பாறைகள், கற்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் (Percy Brown, 1976:01).

பொதுவாக மேற்குறித்த மொழிக்கூறுகள் வெவ்வேறு (சமூக அல்லது மானிடவியல்) அறிவியல் துறைகளின் நோக்கில் அவ்வத்துறைசார்ந்தவர்களுக்கு மிகவும் அர்த்தமுடையதாகவும் பயனுடையதாகவும் விளங்கக்கூடும். எனவே அத்தகைய மொழிக்கூறுகளை அர்த்தமற்றவை என இனக்குறைப்பு செய்து நிராகரிக்கமுடியாது. அவ்வாறு நிராகரிப்பின் குறித்த துறைகளும் நிராகரிப்பிற்குள்ளாகும் நிலையே ஏற்படும்.

உண்மையில் இலக்கியப் படைப்புக்கள் (கவிதை, சிறுகதை என எதுவாகவும் இருக்கலாம்) யாவும் மொழிவழிக் கலை - மொழிக் கலை (Verbal Art) ஆகும். இலக்கிய உணர்த்தலும் படைப்புச்செயலும் மொழிவழி அமைப்பின் தன்மை கொண்டதாகும். மொழியியல் அறிஞர்கள், ஒவ்வொரு மனிதரும் மொழியினால் அவரது மனத்தில் உருவாகும் தடங்களின் வழி உலகை உள்வாங்குகின்றார்கள், உணருகின்றார்கள் என்ற கருத்தியலை முன்வைத்திருந்தனர் Chomsky, 2006).

எனவே, குறித்த துறைசார்ந்தவர் தாம் உள்வாங்கிய மற்றும் உணர்ந்த விடயங்களையே கலைகளாகப் படைக்கின்றார். அவர்களது நோக்கில் அக்கலைகள் அர்த்தம் பொதிந்தவளாக விளங்குகின்றன எனலாம். நவீன கால மெய்யியலாரான லைபினிடஸ் (Leibniz, 1996), மனித உள்ளத்தின் கண்ணாடியாக மொழியிருக்கிறது என்றும் சொற்களின் அர்த்தம் பற்றிய சரியான பகுப்பாய்வு மற்றும் புரிந்துகொள்ளல் செயற்பாடுகள் மிகவும் அவசியம் என்றும் குறிப்பிட்டமை இவ்விடத்தில் ஆழமாக நோக்கப்படவேண்டியுள்ளது. சமய, தத்துவ சிந்தனை நோக்கில் சமய அருளாளர்கள், ஞானிகள் பெளத்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இறையியல் சார்ந்த உண்மைகளைத் தமது வாழ்க்கையினின்றும் வாய்மொழிகளிலிருந்தும் கருத்துருவ மொழியினூடாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனை இந்தியத் தரிசனங்களில் குறிப்பாக உபநிடதங்கள், வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம் போன்ற தத்துவங்களும் மேலைத்தேய மெய்யியல் வரலாற்றில் மத்திய கால கிறிஸ்தவ மற்றும் இஸ்லாமிய இறையியற் சிந்தனைகளும் தெளிவாக சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

குறிப்பாக இந்தியத் தரிசனங்கள் அதிகார வழி நூல்களினூடாகவும் அளவைப் பிரமாணங்களினூடாகவும் (பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆப்தவாக்கியம்) மெய்ப்பொருளான

இறையியல் சார்ந்த உண்மைகளைப் பலவாறு நிறுவியிருக்கின்றன. இவற்றின் பேறாக ஒருமைவாத, இருமைவாத மற்றும் பன்மைவாதச் சிந்தனைகளும் தோற்றம்பெறலாயின. எடுத்துக்காட்டாக, 'எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே', 'ஓசை ஒளியெலாம் ஆனாய் நீயே', 'ஆதியும் அந்தமுமில்லா அரும்பெரும் சோதி' எனப்பலவாறு சமய அருளாளர்கள் இறைவனை விளித்துப் பாடியுள்ளார்கள். மேற்குறித்த பாடல்கள் சமயம் சார்ந்த எடுப்புக்களாக அல்லது கூற்றுக்களாக வெளிப்படுகின்றன. இருந்தும் இத்தகைய கருத்துருவ மொழி சார்ந்த எடுப்புக்களை அல்லது கூற்றுக்களை வாய்ப்புப்பார்த்து உண்மை மற்றும் பொய்யினை அறிவதென்பது விஞ்ஞான ரீதியாக அசாத்தியமானதொன்றாகும். இதனையே, நவீன கால அனுபவமுதல்வாதியான டேவிட் ஹியூம் தமது 'Dialogues Concerning Natural Religion' (1779) என்ற நூலில் "கடிகாரத்திற்கு அதனை ஆக்கிய ஒருவன் இருப்பது போல உலகத்தைப் படைத்தவன் ஒருவன் இருத்தல் வேண்டும் எனக் காரணகாரிய ரீதியில் எடுத்துரைப்பது ஏற்புடையதல்ல" எனக் கூறுகின்றார்.

உண்மையில் கடிகாரம் ஒருவரால் உருவாக்கப்பட்டதென்பது அனுபவ உண்மையாகும். மாறாக இவ்வுலகத்தை ஒருவர் படைத்தார் என்பது அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டதொன்றாகும். இதன் உண்மை, பொய்யினை உரிய முறைகளைக்கொண்டு நிறுவமுடியாத என்பது ஹியூமின் கருத்திலிருந்து பெறப்படும் உட்கிடையாகும். ஆனால் இமானுவெல் காண்ட் போன்ற சிந்தனையாளர்கள் 'பௌதிகவதீதம் சார்ந்த உண்மைகளை எமது சாதாரண அறிவினால் அறியப்படமுடியாது' (Kant (1782) The Critique of Pure Reason) எனக் குறிப்பிட்டிருந்தமையும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

கிறிஸ்தவ இறையியலாளர்களின் நோக்கில் ஒருவர் இறைவனை விசுவாசிக்கிறார். இறைவனை அறிந்துகொள்வதற்கு மனஇருள் நீங்கவேண்டும். இந்த மனஇருள் நீக்கப்பட மெய்யான ஒளியாகிய இயேசு கிறிஸ்து ஒருவரின் இதயங்களில் பிரகாசிப்பார் (நான் உலகத்திற்கு ஒளியாயிருக்கிறேன், என்னைப் பின்பற்றுகின்றவன் இருளிலே நடவாமல் ஐவ ஒளியை அடைந்திருப்பான் (யோவான், 8:12) உலகத்திலே உதித்த எந்த மனிதனையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற ஒளியே அந்த மெய்யான ஒளி (யோவான், 1:9) என இறையியலாளர்களும் திருமறைகளும் விளக்கமளிக்கின்றன. புனித அகஸ்தீனுடைய நோக்கில், 'கடவுளை அறிய வேண்டுமாயின் உண்மையை அறியவேண்டும். மனிதன் எங்கிருக்கின்றானோ அங்கு கடவுளின் பிரசன்னமும் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வும் கடவுளின் படைப்புச் செயலுடன் ஆரம்பிக்கிறது. இறைவனை அடைவதில் அது முடிவுறுகிறது' எனக் குறிப்பிட்டுகின்றார் (அனஸ், 2006:123).

இஸ்லாமிய இறையியற் சிந்தனையாளர்கள், 'பிரபஞ்சத்தை இறைவன் (அல்லாஹ்) சிருஸ்டித்தான்' என்றும் மனிதனின் ஆரம்பம், முடிவு என்பவற்றை அவன் (இறைவன்) மிகத் தெளிவாக அறிந்துவைத்திருக்கின்றான் என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

எனவேதான், சமய எடுப்புக்கள் சமய மொழியினால் சமய ஞானத்தின் அடிப்படையான கருத்துக்களை மையமாகக்கொண்டு விளங்குகிறது. இவ்வகையில் சமயம் சார்ந்த எண்ணக்கருக்களை வெளிப்படுத்தும் எடுப்புக்கள் அல்லது கூற்றுக்கள் அத்துறைக்குரிய அடிப்படைத் தன்மைக்கு ஏற்றவகையில் நோக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவசியமாகிறது (ஞானகுமாரன், 2004:22).

இவ்வகையில் சமயப்பற்றுடைய அருளாளர்கள் மற்றும் மக்கள் தமது நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக வையகம்' எனும் அருள் நோக்கத்துடன் அனுபவத்தார் கண்ணொளித்த உண்மைகளைத் தர்க்க ரீதியாக நிறுவி மக்களுக்குத்

தெளிவுறுத்தி அவற்றின் மூலம் சமயம் மற்றும் இறையியல் சார்ந்த உண்மைத்தன்மைகளைப் புகுத்தி நல்லொழுக்கநெறி மூலம் உலகம் உய்ய வழிவகை செய்தார்கள்.

5. முடிவுரை

மொழியானது காலாகாலமாக மனிதனின் கற்றற்றுகுரிய கருவியாகவும் கருத்துத் தொடர்புசாதனமாகவும் விளங்கிவருகின்றது. அத்தோடு மனிதர் கண்டுபிடித்த மொழியும் அவரது பகுத்தறிவுமே மனிதரை ஏனைய உயிரினங்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டுகின்றது. இந்த மொழி இயற்கையாகவே சிக்கல் மிகுந்த ஒரு கருவியாத் தொழிற்பட்டுவருகின்றது. இதனால் மொழி பற்றிய பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் இலகுவில் தீர்க்கப்பட முடியாதவை என்பது பிந்திய விக்னென்ஸ்டைனின் வாதமாகும்.

உண்மையில் காலமாற்றங்களுக்கேற்ப மொழி மற்றும் மொழிக்கூறுகளின் மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதனவாகும். அதனால் மொழி பற்றிய பிரச்சினைகளும் தவிர்க்க முடியாதனவாகவும் இலகுவில் தீர்க்கமுடியாதனவாகவும் தொடர்ந்து செல்லக்கூடியன என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியுள்ளது. அதேவேளை, பௌதிகவதீத எண்ணக்கருக்கள் அல்லது கூற்றுக்கள் பற்றி உரையாடுவது என்பது குறித்த துறையோடு தொடர்பான அர்த்தத்தினைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பது ஆய்வின் மூலம் வெளிக்கொணரப்படும் உண்மையாகும்.

உசாத்துணைகள்

அனஸ், எம்.எஸ்.எம்., 2006. மெய்யியல் - கிரேக்க காலம் தொடக்கம் தற்காலம் வரை. கொழும்பு: குமரன் புத்தகம் இல்லம்.

இராதாகிருஷ்ணன்., 1979. கீழை மேலை நாடுகளின் மெய்ப்பொருளியல் வரலாறு. அண்ணா நகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

காரை சுந்தரம்பிள்ளை., 2001. இந்துநாகரிகத்தில் கலை. கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.

சிவாந்தமுர்த்தி, க. மற்றும் அன்ரன் டயஸ்., 1998. மெய்யியல் ஓர் அறிமுகம். புத்தூர்: அம்பாள் வெளியீட்டகம்.

ஞானகுமாரன், நா., 2003. மெய்யியல். யாழ்ப்பாணம்: செல்வம் வெளியீடு.

ஞானகுமாரன், நா., 2004. அருளாளர்களின் சமய அனுபவங்கள். அல்வாய்: ஆறுமுகம் கதிரவேல் ஞாபகார்த்த வெளியீடு.

நாராயணன், க., 1989. மேலைநாட்டு மெய்ப்பொருள். புதுச்சேரி: மாரி பதிப்பகம்.

ராகுல்சாங்கிருத்யாயன் ., 2003. பௌத்த தத்துவவியல். சென்னை: நியுசெஞ்சரி புக்கவுஸ்.

லக்சுமணன்., 2005. இந்திய தத்துவஞானம். சென்னை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ்.

வரதராஜன்., 2003. இந்தியத் தத்துவ தரிசனம். சென்னை: பாரதி புத்தகாலயம்.

- ஹிரியண்ணா. எம்., 1966. இந்தியத் தத்துவம். தமிழ்நாடு: தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம்.
- Becher, E., 1905. The Philosophical Views of Ernst Mach. *The Philosophical Review*, Vol. 14, No. 5 (Sep., 1905) pp. 535-562. URL: <http://www.jstor.com/stable/2177489>
- Bharathar., 1967. *Naatyasastra*. Calcutta.
- Chapman, S. & Rutledge, C., 2009. *Key Ideas in Linguistics and the Philosophy of Language*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Chomsky, N. 2006. *Language and mind* (3rd ed.). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511791222>
- Cook, J. W., 2000. *Wittgenstein, Empiricism, and Language*. New York & Oxford: Oxford University Press.
- Coomaraswamy, A. K., 1957. *The dance of Shiva: Fourteen Indian essays*. New York: Noonday Press.
- Hume, D., 1779. *Dialogues Concerning Natural Religion*. London. Retrieved from https://archive.org/details/bub_gb_E7dbAAAAQAAJ/page/n17/mode/2up
- Leibniz, G. W., 1996. *New Essays on Human Understanding*. In P. Remnant & J. Bennett (Eds.), *Leibniz: New Essays on Human Understanding*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139166874.006>
- McGuinness, B. F. (Ed.), 1979. *Ludwig Wittgenstein and the Vienna Circle: Conversations Recorded by Friedrich Weismann*. Oxford: Blackwell.
- Percy Brown., 1976. *Indian Architecture - Buddhist and Hindu Period*. Bombay.
- The Cambridge Edition of the Works of Immanuel Kant: *Lectures on Metaphysics*, 1997, trans. and ed. Karl Ameriks and Steve Naragan, Cambridge: Cambridge University Press
- Thornton, T., 1998. *Wittgenstein on Language and Thought: The Philosophy of Content*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Travis, C., 2001. *The Uses of Sense: Wittgenstein's Philosophy of Language*. Oxford: Clarendon Press.
- Wittgenstein, L., 1922. *Tractatus Logico Philosophicus*. New York: Harcourt, Brace & Company.